

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

228. An si Sacerdos habeat intentionem consecrandi tantum panem, & non vinum, remaneat adhuc panis consecratus? Et infertur, quod si sacerdos vellet consecrare, & non tamen efficere Sacrificium, ita ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

vsurpetur diuersam significationem habens, non erit valida consecratio, v. g. *Illud est corpus meum. Hic est corpus meum. Hic panis est corpus meum. Hoc est corpus Christi.* Ita ille.

2. Sed affirmatiuam sententiam tenet Faustus de *Euchar. lib. 1. quæst. 110.* quia licet hæc mutatio sit legibus Grammaticæ contraria, tamen in communi modo loquendi retinet & sensum, & significationem, & idem dicendum est, si quis diceret, *Hæc est corpus meum, & Hunc est corpus meum, aut Hoc est corpus meum, vel corpus meum.* Hæc enim mutatio est accidentalitatis, & in illa retinetur idem sensus, & significatio verborum, licet error committatur contra regulas Grammaticales. Ita Faustus.

3. Verùm ego circa præsentem quæstionem assero cum Granado in 3. p. de *Sacram. contr. 6. tract. 8. disp. 5. num. 2.* Fagundes *pr. 3. lib. 1. cas. 6. n. 14.* & alitis, quòd si particula *hoc*, in consecratione mutetur in particulam *hic*, sumptam pro aduerbio, nulla erit consecratio, quia sensus est longè diuersus, non enim significatur substantialis conuersio panis in Christum Dominum, sed eius solum in præsentia; si verò sumeretur pro masculino pronomine, perinde ac si diceretur, *Hic cibus est corpus meum*, mutatio est accidentalitatis, & non obstat veritati consecrationis, non igitur bene Layman absolute asseruit cum hæc forma, *Hic est corpus meum*, non consecrari.

RESOL. CCXXVIII.

An si Sacerdos habeat intentionem consecrandi tantum panem & non vinum, remaneat adhuc panis consecratus?

Et inferitur, quod si Sacerdos vellet consecrare, & non tamen efficere Sacrificium, ita ut voluntas non offerendi Sacrificium præualeret & esset magis efficax, an tunc nihil prorsus efficeret?

Et cursum deducitur, quod si Sacerdos prius consecrauit calicem quam Hostiam, factum tenet? Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. Ref. 62.

§. 1. **R**esolutio hæc composita à me fuit occasione quarundam Conclusionum, de quibus statim, & fore nimis gratam Lectoribus spero. Dico igitur, quod in tali casu, Hostiam non remanere consecratam, senserunt aliqui, quos tacito nomine citat Innocentius; & D. Thomas *vbi infra*: & hanc sententiam tanquam probabilem nouissimè defensam fuisse in Sorbona Parisiensi die 10. Julij 1646. patet in quibusdam Thesibus Theologicis propugnatis ab Armando Borbonio, Principe de Conty, & impressis in principio Disputationis Antonij Ricardi, de libero Arbitrio editæ Parisiis anno 1646. Sic enim in dictis Conclusionibus habetur: Tota essentia sacrificij Missæ consistit in consecratione vtriusque speciei: licet earum sumptio ad illius integritatem pertinere dicenda, nequaquam tamen verbalis oblatio, fractio, aut distributio Sacramenti. Ne cum dispensatione quidem Ecclesiæ potest vna species sine alia consecrari; imo probabilitate non caret, cum inualidè tentatur consecrari Corpus Christi, qui id tentaret animo non consecrandi sanguinis; sicut & probabile est non potuisse Apostolos in triduo mortis Christi consecrare. Sic ibi.

2. Probari potest hæc opinio, Primò, quia nulla pars præcipue essentialis alicuius totius, potest habere rationem partis, nisi quando actualiter est in toto, constituens illud simul cum altera parte; ergo cum vtraque species panis, & vini sint partes essentielles huius Sacramenti, ut dictum est, neutra potest sine altera consecrari: Antecedens patet, quia pars abscis-

sa, separata à toto, iam non est pars, sed totum quoddam per se. Et consequentia probatur, quia per consecrationem fit pars essentialis Eucharistiæ.

3. Secundò, in Sacramento Extremæ Vnctionis sunt etiam diuersæ formæ partiales, sicut in Eucharistiæ, nihilominus nulla eorum seorsum habet effectum, vsquequòd ponatur vltima, & tunc omnes similitate morali causant; ergo similiter in Eucharistiæ forma consecrationis panis non causat vsque dum ponatur forma vini.

4. Et licet Cardinalis Lugo hanc sententiam ita absolute prolatam non admittat, tamen debito modo explicatam, ut ipse putat, docet non esse absurdam: sic itaque asserit de *Eucharist. disp. 19. sect. 8. num. 103.* Contraria sententia hæc, si debito modo explicetur, pro ut ab eius Authoribus fortasse intelligebatur, non est absurda, sed verà. Suppono enim id quod communiter nostri Theologi supponunt, & docent, Chri- stum scilicet ita instituisse hoc Sacramentum, ut simul instituerit illud in ratione Sacrificij, nec voluerit fieri Sacramentum sine Sacrificio, nec Sacrificium sine Sacramento; nec Sacerdotibus dederit duas potestates disparatas, sed vnicam, ad sacrificandum, & conseruandum; ita ut neque extra Sacrificium consecrare possent, neque absque consecratione possent Sacrificium offerre, ut probat cum aliis Suarez *disp. 43. sect. 3. §. dico, primò.* Hinc autem fit, ut si Sacerdos vellet consecrare, non tamen offerre Sacrificium, ita ut voluntas non offerendi Sacrificium præualeret, & esset magis efficax, tunc nihil prorsus efficeret: sicut dici solet iuxta communem sententiam multorum de homine baptizato, qui vellet matrimonium contrahere, non tamen recipere Sacramentum; aut de eo qui vellet emittere professionem Religiosam, non tamen obligare se in perpetuum, & aliis casibus similibus, in quibus dantur intentiones contrariæ, & ided actio sit irrita, nisi secunda intentio sit minus efficax, ut explicuimus *supr. in tr. de Sacram. in comm. disp. 8. sect. 8.* Si ergo Christus voluit, hæc duo esse connexa, nec posse separari consecrationem Sacramenti ab oblatione sacrificij, consequens est, ut qui vellet consecrare Eucharistiæ, nullo tamen modo offerre Sacrificium, nihil faceret, quia vellet aliquid, ad quod non accepit potestatem à Christo. Vnde si consecratio vtriusque speciei sit de essentia huius Sacrificij, ut mox dicemus, & admittunt recentiores Theologi communiter, consequens est, ut qui vult consecrare hostiam solam, & non offerre Sacrificium, sed excludendo oblationem Sacrificij, nihil faceret, quia non habet potestatem ad consecrandum, nisi per modum Sacrificij. De facto tamen omnes Sacerdotes consecrantes, siue per errorem, siue ex industria, vnam speciem sine alia, validè consecrant; quia non excludunt omnino efficaciter intentionem sacrificandi, sed volunt consecrare meliori modo, quo possunt, atque ideo volunt, saltem implicite per consecrationem hostiæ, v. g. inchoare Sacrificium taliter, ut quantum est ex se, possit impleri per consecrationem Calicis, si apponatur: vnde iam habent tunc aliquam intentionem offerendi partialiter in consecratione Hostiæ. Cæterum si Sacerdos aduertens, non posse offerri Sacrificium absque consecratione vtriusque speciei, & præuidens non posse consecrari vtramque, vellet consecrare vnam, excludens omnino intentionem offerendi etiam partialiter, vel inchoandi Sacrificium per illam consecrationem, per voluntatem omnino efficacem, modo explicato, tunc dicimus, quòd non consecraret, quia voluntas consecrandi debet esse ad minus voluntas implicita offerendi partialiter seu inchoandi oblationem Sacrificij: & in hoc sensu prædicta sententia vera esset. Hucusque Card. Lugo.

5. Sed ego circa præsentem quæstionem affirmati-
onem sententiam sustinendam esse puto, nec aliter
sentendum existimo. Et ita docet D. Thom. in 3. p.
9. 78. art. 6. & ibi Araujo, Vigers, Nugnus, Durandus
in 4. dub. 8. q. 3. D. Bernardus Epist. 69. ad Guidonem.
Innocentius lib. 4. de officio Missæ, cap. 23. & ex neo-
tericis Raphaël Auersa de Sacram. Euch. 9. 11. sect. 5.
§. hinc factum est, quibus adde latè, & doctè, vt semper
solet Magistrum Cornejo Carmelitam Professore
S. Theologiæ celeberrimæ Academiæ Salmaticensis
in 3. part. D. Thom. in 1. 4. quæst. 74. art. 2. di. p. 1. dub. 1.
per totum, vbi affert rationem, quia Christus prius
consecravit panem, quam Calicem; ergo toto illo
tempore fuit consecrata vna species sine altera: pa-
ter consequentia, quia prius dixit, *Hoc est corpus
meum*, & verum dixit; ergo factum tenuit.

6. Et confirmatur, quia ex communi vsu Eccle-
siæ, statim vt Hostia consecratur, proponitur populo
adoranda ante consecrationem Calicis; ergo vna
species validè consecratur; altera non consecrata.
Dices, hoc ideo esse, quia altera species, scilicet vini,
est statim immediatè consecranda. Sed contra, quia
forma consecrationis panis, nec quantum ad signi-
ficationem, neque quantum ad efficaciam, pendet à
forma consecrationis vini; ergo si quis eam proferat
supra panem, cum intentione consecrandi, man-
nebit consecratus, quamuis siue per ignorantiam,
siue per obliuionem, siue per malitiam, siue quia
morte præuentus, non consecret deinde vinum. Con-
sequentia patet, & antecedens probatur, & quidem
de significatione certior res est, quam probatione in-
digeat, quia significatio formæ panis totaliter, &
adequatè completur his verbis, *Hoc est corpus meum*,
quæ independentem significationem habent à forma
vini, & è conuerso: de efficacia verò probatur, tum
quia causalitas istarum formarum commensuratur
significationi: cum igitur significatio earum sit mu-
tuo independentes, ita & efficacia. Tum etiam, quia
præsentia Corporis Christi, sub speciebus panis, non
pendet ex futura præsentia sanguinis, sub speciebus
vini, quia statim ac proferuntur verba, illicò Chris-
tus est præsens sub speciebus, ergo efficacia formæ
Corporis, independentes est à forma sanguinis: pro-
batur antecedens, quia ad veritatem locutionis de
præsentia, requiritur, quod res significata sit simul
tempore, cum ipsa significatione locutionis. Vnde
ex his puto, quod si Sacerdos prius consecrauerit
Calicem, quam Hostiam, factum teneret, neque ex
facto Christi colligitur dependentia essentialis vnus
consecrationis ab altera, sed tantum, quod ille ordo
consecrandi sit in præcepto.

7. Et ita hanc nostram sententiam veram esse
exillimant aliqui, vt negatiuam superius positam
plusquam falsam esse putent, neque admittendam
esse interpretationem Cardinalis de Lugo docet no-
uissimè nominatim contra ipsum P. Dicastillus de Sa-
cram. tom. 1. tract. 5. disp. 1. dub. 12. num. 236. vbi sic af-
ferit: Statuendum in primis est, tamquam certum,
consecrationem vtriusque materiæ Eucharistiæ non
esse de necessitate Sacramenti, esse tamen de neces-
sitate præcepti, non consecrare vnâ sine altera. Pri-
mum patet ratione, quia panis consecratur ante vi-
num, & à populo adoratur tamquam sacramentum
Eucharistiæ prius tempore, quam vinum consecra-
tur; & verba ipsa consecrationis satis indicant; de-
bent enim esse vera, saltem cum primum finiuntur,
& eorum significatio completur. Illa autem verba,
Hoc est corpus meum, completam iam habent suam
significationem antequam vinum consecratur: Ergo
tunc habebunt suum effectum. Non me latet Inno-
centium retulisse quorundam sententiam, qui dixe-

runt, consecrationem vnus tantum speciei fore inua-
lidam: quos tamen in aliquem bonum sensum eos-
natur explicare, vbi latè contendit, quod qui vellet
consecrare, & non offerre Sacrificium, nihil faceret,
si ea voluntas non sacrificandi præualeret supposito,
quod Christus voluerit hoc Sacramentum non fieri
sine Sacrificio, vt latè ibi probat, & rectè, si loqua-
mur de vtriusque speciei consecratione; implicat
enim esse vtriusque consecrationem, & non esse Sa-
crificium (saltem id satis est probabile) sed non video
quorundam id asseratur, & latè declaretur. Nam, licet
id totum concedatur, non est ad rem præsentem: hic
enim agimus de consecratione vnus speciei; hæc
autem non est Sacrificium. Vnde si quis per igno-
rantiam, aut malitiam vellet non sacrificare, sed al-
terutram speciem solam consecrare, id valde effectum
quia verè consecraret, & non sacrificaret. Quidquid
sit de alia questione, an possit, si quis vellet non sa-
crificare, sed vtriusque consecrare, quamuis enim hoc
non valde possit, casu, quo voluntas non sacrificandi
præualeat; non est cur non possit illud prius; cum
vtraque voluntas possit impleri, nempe, & consecra-
re vnâ partem, & non sacrificare, reiecta est hæc
admittit explicationem Lugonis, imò ab omnibus
exploditur, vt ipse quoque Lugo prius conuincit
n. 102. nec video quo fundamento possit dicere hic
auctor, quod qui vult consecrare hostiam solam, &
non offerre Sacrificium, nihil faceret, neque enim hæc
pugnant; quia consecrare hostiam solam non est in-
stitutum à Christo, vt sit Sacrificium; quod sed
verum est, vt seclusa ignorantia, que vellet consecra-
re solam hostiam, non posset velle sacrificare, quia
sola hostiæ consecratio non sacrificatio. Vel ergo
concedat hic auctor, quod non possit valde conse-
crare hostiam, volendo illam tantum consecrare (quod
non puto concedere) vel concedat, quod licet velle
vtramque speciem consecrare, fieri non possit velle
cum voluntate præualente non sacrificandi; conse-
crare tamen vnâ speciem non sit impossibile, cum
cum voluntate non sacrificandi. Quod enim debet
debere tunc habere voluntatem inchoandi sacrificii,
& offerendi Sacrificium partialiter, non video quid
iuvet. Nam illa consecratio non potest esse partialis
Sacrificij intenti, quia non in eandem. Si verò dicit
habere debere intentionem faciendi id, quod reuera
est aptum esse partem Sacrificij, verum est, sed id non
est habere voluntatem inchoandi Sacrificium, quod
non intendit, sed faciendi id, per quod si vellet, pro-
feret inchoare Sacrificium. Sed quis quæso eruditior
Auctores voluisse in hoc sensu loqui? Et hæc omnia
docet Dicastillus in fauorem nostre sententiæ, qui
plura alia adducit contra Cardinalem Lugo.

8. Restat modo respondere ad argumenta con-
traria superius adducta: & ad primum respondeo
cum Cornejo loc. cit. negando eius consequentiam,
quia eodem argumento probaretur, species panis
consecratus, consecrari non posse, in facto esse, non
manentibus speciebus vini consecratis; quod heret-
icum est, & contra communem vsum Ecclesiæ re-
seruentis in sacrificio species corporis, non seruentis
speciebus vini: ad probationem autem respondeo,
quod quando vna species consecratur sine alia, quan-
uis non fiat pars actualis Eucharistiæ, hoc est, quæ
simul cum altera parte constituit actualiter Eucha-
ristiam satis est, si fiat pars in potentia proxima, ad
quod sufficit quod per talem consecrationem sit ve-
rus cibus, aut verus potus spiritualis; nam licet in
corporalibus, solus cibus seorsum à potu, & inde-
pendenter ab illo, & è conuerso habet virtutem re-
ficiendi distinctam à virtute, quam habet potus, re-
ficiendi distinctam à virtute, quam habet vnus in-
gri

Sup. hoc in-
fia, in Ref.
230. §. Sed si
& in tom. 4.
tr. 8. ex do-
ctrina Ref.
69 signanter
ad lin. 6. &
vers. Proba-
tur.

Sup. hoc &
doctrina se-
quent. in hac
Ref. in Ref.
seq. à §. Ve-
rum & seqq.
& latè in
tom. 3. tr. 1.
Ref. 47.

griconiuij, ita in hoc Sacramento sola species panis scorsum habent virtutem reficiendi animam, & ita sunt in potentia partes coniuij spiritualis, quod est Eucharistia, quam constituet de facto, & in exercitio, eo ipso, quod altera pars existat sine aliquo alio superaddito, quia vt species panis consecratae sint actu pars huius Sacramenti, & in exercitio component, & integrent Eucharistiam, nihil eis deficit in se ipsis, sed solum deficit coexistentia alterius partis.

9. Ad secundum argumentum responderetur admittendo minorem, & negando consequentiam: cuius disparitatis ratio esse potest, quod in Sacramento Extremae Vnctionis singulae formae partiales non praestant singulis vnctionibus hunc effectum, quando realiter existunt; sed postea, quando fit vltima Vnctio; nam tunc moraliter vniantur, & omnes simul tribuunt suos effectus propriis materis partialibus, & solum pro tunc sunt partes integrales illius Sacramenti, & non antea; secus vero in Sacramento Eucharistiae: cuius discriminis ratio descendit ex diueritate formae vtriusque Sacramenti, adducenda in solutione sequenti. Ceteras responsiones videbis penes Cornejum vbi supra.

RESOL. CCXXIX.

- An Missa, in qua Sacerdos consecrauit panem, absque vino, sit vere, & proprie Sacrificium?
- Et an ex dicta Missa possit Sacerdos accipere consuetum stipendium?
- Et an praecipuum consecrandi in vtraque specie sit Diuinum, vel tantum Ecclesiasticum?
- Et cursum deducitur posse Papam dispensare, & de facto dispensasse, vt Sacrificium Missae in sola specie panis absque vino fieret? Ex part. 10. tract. 16. & Misc. 6. Resol. 67.

§. 1. Diximus in superiori resolutione, Sacerdotem consecrantem Hostiam sine Calice vere consecrare, sed difficultas est, an Missa ita celebrata possit dici vere sacrificium. Et affirmatiue respondet D. Antoninus, Turcicremata, Adrianus, Maior, Gabriel, & alij, quos refert & sequitur Fagundez in quinque praecipua Ecclesiae, praecip. 2. lib. 3. cap. 5. n. 2. & nouissime in Decalogo, praecip. 2. lib. 2. cap. 40. num. 11. Bonacina dispnt. 4. de Eucharist. quast. vlt. punct. 2. num. 5. Sanchez de matrim. lib. 8. dispnt. 6. num. 6. Castro Palao tom. 2. tract. 3. dispnt. 6. punct. 3. in fine, Marchinum tract. 5. part. 2. cap. 2. n. 16. & 17. quibus adde Cassalium de Sacrificio, lib. 2. cap. 25. Pignianum in 4. dist. 13. q. 2. art. 3. Ruardum artic. 16. contra Lutherum, Nugnum in 3. part. quast. 3. art. 1. concl. 4. & alios.

2. Ratio est; tum, quia Sacrificium Christi crucientum essentialiter repraesentatur per consecrationem vnius speciei, nam eo ipso, quod ex vi verborum sub speciebus vini constituitur solus Sanguis, & sub speciebus panis solus Corpus eo ipso repraesentatur Christi corpus ex angue, & consequenter mortuum. Tum quia sicut ratio Sacramenti permanet essentialiter in vnica sola specie Eucharistiae: ita similiter ratio Sacrificij. Tum, quia Sacrificium dicitur ex hoc, quod homo facit aliquid sacrum in Dei honorem, ex D. Thoma 2. 2. quast. 85. art. 3. ad 3. At per actionem solam consecrandi panem in corpus Christi, fit aliquid sacrum in Diuinum cultum, nec consecratio vnius speciei pendet ex consecratione alterius: ergo, Tum, quia, si de essentia huius Sacrificij esset expressa repraesentatio mortis

Christi, vt aduersarij dicunt; etiam fractio Hostiae, quae significat fractionem ossium Christi; & sumptio quae significat sepulturam, essent de essentia huius Sacrificij; ac consequens negant aduersarij, cum quibus disputamus: ergo. Tum, quia graues Theologi probabile censent, posse Papam dispensare: & de facto dispensasse, vt sacrificium Missae in sola specie panis absque vino fieret. Tum, quia dantur multi casus, in quibus licet sacrificare absque consecratione vini, quod post Maiorem in 4. dist. 9. q. 3. Adrianum eadem dist. quast. 6. enumerant Azorius Moral. instit. tom. 1. lib. 10. cap. 19. quast. 2. & Stephanus Fagundez de 5. Ecclesiae praecipis, part. 1. lib. 3. cap. 5. n. num. 10. ad 15. Primus, ab omnibus concessus est, vbi Sacerdos per inaduertentiam, aut errorem, panem solummodo consecrasset; nec posset absque scandalo, & offensione adstantium monere, vt desereretur vinum consecrandum; nam tunc praecipuum de sacrificando sub vtraque specie non obligaret cum tanto periculo Sacerdotis, qui facile de incuria accusari posset, & deponi; necnon cum tanto adstantium scandalo, quod iure naturali euitandum est: fortius enim est praecipuum iuris naturalis praecipuum diuino sacrificandi sub vtraque specie. Secundus, si post consecrationem sub specie panis appareret vinum, aut in specie vini consecrati appareret caro: tunc licet Sacerdoti sacrificium perficere in vna specie, ex S. Thoma 3. part. quast. 8. art. 4. ad 3. Tertius casus est, vbi consecrato pane ob subitum hostium incursum, Sacrificium perfici non posset imminente mortis periculo. In his ergo, & similibus casibus Sacrificium in sola specie panis peractum, & consummatum, esset verum Sacrificium quoad substantiam; & tamen consecratio sub specie vini deficeret: ergo ad essentiam huius Sacrificij, vtriusque speciei consecratio non praerequitur.

3. Verum his non obstantibus ego negatiue sententia adhaereo asserenti consecrationem vtriusque speciei esse de essentia sacrificij, & hanc sententiam tuetur D. Thomas in 3. part. q. 76. art. 2. ad 1. & quast. 80. art. 12. ad 3. & ex neotericis Vasquez, & Suarez, Hurtados, Cardinalis de Lugo, Granadus, Filiucius, Azorius, & alij, quos citat, & sequitur Leandrus de Sacram. tom. 2. tract. 8. disp. 1. q. 27. quibus ego addo Garciam in summa tract. 3. difficult. 1. dub. 4. punct. 3. n. 11. Araujum in 3. part. D. Thoma, quast. 74. art. 1. dub. vlt. Cornejum ibid. tract. 4. de Euch. disp. 1. dub. 2. Baumium in Theol. moral. tom. 1. tract. 5. quast. 9. dub. 6. Trullench de Sacrament. lib. 3. cap. 7. dub. 5. n. 9.

4. Probatur haec opinio, quia sacrificium Missae institutum est, vt ad viuum exprimeret sacrificium crucientum Crucis: sed ad hoc maxime necessaria est consecratio vtriusque speciei; ergo ea absolute pertinet ad essentiam sacrificij Missae. Minor probatur, quia in eo maxime elucet repraesentatio sacrificij crucientis, quod ex vi verborum solum Corpus constituitur sub speciebus panis, & solus Sanguis sub speciebus vini, ac proinde mystice loquendo tractatur ea victima pretiosa, & Sanguinis effusio in memoriam reuocatur: & quomodo in sola consecratione vnius speciei exprimeretur aliquo modo passio Christi Domini, quatenus solum Corpus, aut solus Sanguis constitueretur ex vi verborum, & propterea quaeuis species sufficeret ad Sacrificium; adhuc tamen illa repraesentatio non esset perfecta, & adaequata. Ex quo consequenter infertur, multo magis proprie dici, ad sacramentum Eucharistiae sufficere quamlibet speciem sine altera, quam ad rationem sacrificij. Etenim Eucharistia, vt sacramentum est, consistit in speciebus continentibus Christum Dominum ad sanctificandam animam suscipientis;

Sup. hac dispensatione cursum in Ref. praeterita in fine §. 1. verif. Neque cum dispensatione, & magis late in tom. 3. tr. 1. Ref. 47. §. Vnde ex his, & seqq. & in §. 1. not. praeterita, ante medium, verif. Y vemos que el Pontifice

Sup. hoc testio casu in Ref. seq. §. vlt.

Sup. hoc in Ref. praeterita signanter in §. ita, & seqq. & late in tom. 3. tr. 1. Resol. 47. §. 11. 2.